

3.4.4. Forslagets indhold

Det foreslås, at bestemmelsen om Landsskatterettens sammensætning i sager om registreringsafgiftsloven præciseres, så det udtrykkelig fremgår, at der ligesom i Landsskatterettens øvrige sager kan deltage mere end 3 retsmedlemmer i en afgørelse. Dermed præciseres det også, at den eneste særregel for registreringsafgiftssagerne i sammenligning med rettens øvrige sagstyper er, at mindst 2 af de deltagende retsmedlemmer skal være særligt motorsagkyndige.

Om forslagets *retssikkerhedsmæssige konsekvenser* bemærkes, at forslaget har til formål at sikre kvaliteten af Landsskatterettens afgørelser i disse sager. Forslaget har dermed en positiv indvirken på retssikkerheden i denne sagstype.

3.5. Forkortelse af fristen for skatteministerens indbringelse af skatterådsafgørelser for Landsskatteretten - § 1, nr. 4

3.5.1. Gældende ret

Skatteforvaltningslovens § 40, stk. 2, indeholder en regel om, at skatteministeren kan indbringe afgørelser truffet af Skatterådet for Landsskatteretten, når afgørelsen indeholder en stillingtagen til et EU-retligt spørgsmål. Fristen for skatteministerens stillingtagen hertil er på 3 måneder.

Når skatteministeren gør brug af sin mulighed for at indbringe en skatterådsafgørelse for Landsskatteretten, får den eller de borgere, der har været part i sagen for Skatterådet, samme status som den, der tilkommer en klager efter bestemmelserne om Landsskatterettens sagsbehandling i sager. I øvrigt finder Landsskatterettens bestemmelser om sagsbehandling tilsvarende anvendelse, når bortses fra bestemmelser om betaling og tilbagebetaling af klageafgift.

Det angives bl.a. i lovbestemmelsen, at skatteforvaltningslovens § 42, stk. 1, 1. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Det betyder, at fristen for skatteministerens stillingtagen til, om en skatterådsafgørelse skal indbringes, er på 3 måneder svarende til den almindelige frist, der gælder for klage til Landsskatteretten.

3.5.2. Forslagets baggrund

Ifølge bemærkningerne til bestemmelsen (Folketingstidende 2004-05, 2. samling, lovforslag L 110, forslag til skatteforvaltningsloven, afsnit 4.3.2. og 4.14.) er formålet, at Landsskatteretten skal kunne forelægge spørgsmål om Skatterådets fortolkning af en EU-retlig problemstilling for EF-domstolen som en præjudiciel sag.

3.5.3. Skatteministeriets overvejelser

Det er Skatteministeriets opfattelse, at de motiver, der lå bag indførelsen af reglen i skatteforvaltningslovens § 40, stk. 2, i 2005, fortsat gør sig gældende med en sådan vægt, at bestemmelsen bør bevares. Skatteministeriets forventning er endvidere, at det praktiske behov for bestemmelsen vil være meget begrænset, men dog stigende over tid som følge af udbygningen af den EU-retlige regulering. Skatteministeren har hidtil ikke anvendt reglen.

Selv om bestemmelsen kun forventes anvendt rent undtagelsesvis, indebærer bestemmelsen dog en marginal forringelse af borgernes retssikkerhed i sager, der vedrører EU-retlige spørgsmål. Selve reglens eksistens er egnet til at skabe retsuisikkerhed for en meget lille kreds af borgere og virksomheder. Det drejer sig om borgere og virksomheder, hvis sager afgøres af Skatterådet og indeholder elementer af fortolkning af EU-retlig lovgivning.

Det forventes, at de få sager, der i praksis måtte forekomme, næsten altid vil være sager, hvor der er anmodet om bindende svar. Her kan told- og skatteforvaltningen vælge at forelægge sagen for Skatterådet til afgørelse netop med den begrundelse, at sagen indeholder et EU-retligt spørgsmål af væsentlig rækkevidde, jf. bemærkningerne til § 21, stk. 4, i skatteforvaltningsloven (Folketingstidende 2004-05, 2. samling, lovforslag L 110).

Et bindende svar er efter skatteforvaltningslovens § 25, stk. 1, som hovedregel bindende for skattemyndighederne, men efter § 25, stk. 2, 2. pkt., er svaret ikke bindende, i det omfang svaret viser sig at være i strid med EU-retten.

Det betyder, at en borger eller virksomhed, som har fået et bindende svar fra Skatterådet, der indeholder en stillingtagen til et EU-retligt spørgsmål, ikke kan indrette sig i tillid til svaret, før der haves vished for, at skatteministeren *ikke* vil benytte sin adgang til at indbringe det bindende svar for Landsskatteretten.

Hvis svaret indbringes, kan borgeren eller virksomheden heller ikke indrette sig i tillid til svaret, før Landsskatteretten har truffet afgørelse i sagen.

I de situationer, hvor sagen rent faktisk forelægges for EF-domstolen, finder Skatteministeriet, at hensynet til den pågældende borger eller virksomhed må vige for de overordnede hensyn til, at sagen må finde sin korrekte afgørelse i henhold til EU-retten, det vil sige netop de hensyn, der lå til grund for indførelsen af reglen i skatteforvaltningslovens § 40, stk. 2.

Derimod finder Skatteministeriet, at hensynet til de borgere og virksomheder, hvis sag skatteministeren *ikke* indbringer, taler for, at fristen for skatteministe-